

mellan fantasi och förnuft

Copyright. Human Resources Institute, Espana
författare & formgivare
Carl Naeselius

ANDRA UPPLAGAN
ISBN 91-630-9180-1

REFLEXIONER

resonemang om värderingar & annat

sid 3

MJÖLKBUDET

det går inte alltid som man har tänkt sig

sid 7

KONFERENSEN

mästarmöte i nordanland

sid 13

FÅNGAD

om mannen som fann sin egen sanning

sid 40

BEKÄNNELSEN

på flyget med Ghandi

sid 63

GRAVALLVAR

dödgravarens sista nattpass

sid 68

BLIXTEN

när statsministern fick en stöt

sid 73

MÄNNISKOR befinner sig alltid i rörelse, både i tanke och kropp. En del är aktiva och söker oavbrutet ny kunskap i hopp om att utveckla perspektiven på sig själva och omgivningen. Andra vill inte eller orkar inte, vardagstrycket är för stort. För den sistnämnda kategorin människor bottnar ofta den känslan i att *det spelar ingen roll, jag kan ändå inte förändra min situation*. En attityd som tycks tillta från arbetsplatser till ledarsidor. En företeelse som inte förorsakas av något diffust samhällsspöke, utan speglar våra inre förebilder eller snarare avsaknaden av dessa. Frustrationen förklarar åtminstone delvis varför vi lyckats så bra med att göra oss själva till slavar under vår egen girighet. Hela vårt *välfärdssystem* grundas på denna gigantiska ångest. Ett tillstånd med sina rötter i fixeringen vid yttre materiell framgång såsom högsta måtvärdet på lyckan. En villfarelse som är på väg att stjälpas vår inre styrförmåga. Vad som är tragikomiskt och samtidigt paradoxalt är att de flesta av oss längtar efter motsatsen. Säg vem som verkligen vill

arbeta om plånboken tillät ledighet.? Vilka mekanismer hindrar oss då från att använda *vår dyrbara tid* på ett förnuftigare sätt? En tungt vägande faktor är att vår tidsanda klassificerar tiden som dyrbar, men till vilka konsekvenser kan man undra.? Döm själva; en varelse som från vaggan präglas av intrycket att *mamma och pappa aldrig har tid att leka* blir naturligtvis omedvetet stressad (UPPSTÅR INITIALT UR KÄNSLAN AV ATT TIDEN ÄR OTILLRÄCKLIG). En präglan som senare i livet göder ovanan att hellre avstå än utmana verklighetens alla prövningar. Visst ropar modern ledarskapsforskning efter en mental nyorientering (*metanoia*). Men, få profetior väljer att tala högt om förändringsprocessens baskrav; tillgång till rikligt med tid. För det krävs tid att etablera kontakt med vår inre vägvisare. Våra nutida levnadsideal leder oss tvärtemot allas innersta drömmar mot ett *dehumaniserat* umgänge. Ett tillstånd som uttrycker uppgivenhet, allmän misstro och i extremfallen mynnar ut i fysiskt våld. Det är klart vi har svårt att skapa sunda levnadsvisioner, när våra

värderingar grundas på alltför splittrade normer och därför blir onödigt allvarliga (LIKT ALLA DOGMER SOM STÅR PÅ OSÄKER GRUND). Frågan är hur länge vårt kollektiva medvetande orkar med att rådande visioner formar ett misströstande samhällsklimat? När ska vi inse att vårt västerländska typiskt logiska synsätt är på väg att haverera.? Situationen är uppenbar för den som vill se; med tilltrasslade tankar i omlopp kan värderingar och relationer knappast bli annat än bräckliga och ytliga. Den pågående disharmoniska själsdemonteringen bidrar förstås även till ökade spänningar människor emellan. Nu om någongång bör vi fråga oss själva om vi verkligen vill ha det så här? Vi borde istället inspirera varandra att levandegöra den positiva inställningen att livet kan och gärna får vara mer okomplicerat.? Medvetet försöka locka fram *vårt sanna jag* som helst visar ansiktet genom skrattet. En kraftkälla som erkänt stärker tankeelegansen med ökad kvickhet och smidigare begreppsspänst. Att därutöver kroppens immunförsvar förstärks talar

knappast emot processens fördelar. Och sett ur ett större perspektiv så ruvar just i glädjen möjligheten till konstruktiva och sunda förändringar av hela civilisationer. Även de s.k realisterna måste ha svårt att bemöta följande synsätt. Att söka sina själsliga rötter bidrar med högsta tänkbara sannolikhet till skapandet av en modern människa rustad med ett gott sinne för det rimliga. En individ begåvad med sunda proportioner som insikten om förnuftets funktion, det goda omdömet och dess förmåga att skapa den bästa av omvärldar. På vår gemensamma färd in i framtiden bör vi därför enas om att uppmuntra varandra till att känna efter mer. Regelbundet boka möten med tiden, *d.v.s filosofera*. En enkel såväl som billig garanti att lära sig förstå livets mirakulösa föreställning.

MJÖLKBUDET

det går inte alltid som man har tänkt sig

DET VAR PÅ EN KRÄFTSKIVA HOS FAMILJEN LARSSON SOM HALLUCINATIONEN PLÖTSLIGT SATTE IN. KVÄLLEN

**FÖRVANDLADES DRAMATISKT FRÅN ATT HA
INNEHÅLLIT GLADAVISOR I VÄNNERS LAG, TILL
ATT FORTSÄTTNINGSVIS UTSPELAS PÅ EN
BEGRAVNING INTILL MESFORSSENS KYRKA.**

Iklädd rollen som livsmedelsexpert Jens Stridfors med specialiteter som främsta specialitet, råkade jag under sorgkaffet få kontakt med en avlägsen sysling. Med något sludrande tonfall avslöjade den annars rekorderlige Roger Olsson att han arbetade på Statens forskningsanstalt i Umeå (vilket senare visade sig vara en täckmantel). Som chef för SPURO divisionen direkt underställd försvarets utvecklingsråd, uppträdde han minst sagt hemligt. Bakgrunden till den kyrkliga sammankomsten var att agent Olssons pappa skivats igenom slakterimaskinen i Hoforsverken helgen innan. Det sägs att resterna rymdes i en ICA-påse. Så syslingens tunga var ovanligt hal denna i övrigt blöta kväll. Han avslöjade att

försvaret sedan sju år bedrivit ett utvecklingsprojekt med avsikt att på kemisk väg odla fram ett "vänlighetspreparat" under kodnamnet JAVISST. Experterna hävdade att underpillret bara fem minuter efter att offret svalt tabletten, fick vem som helst att skifta hobbyintresse. JAVISST preparatet klassades som ett strategiskt bekämpningsmedel med primäruppgiften att förlöjliga höga befattningshavare inom NATO-alliansen. Testförsök gjordes redan under hösten 1991, då en finsk FN-inspektör lyckades smula ner 10 milligram av extraktet i Saddam Husseins kaffekopp. Starka rykten säger att diktatorn sågs smita ur sin bunker strax efter lunch, för att därefter naken hoppa jämfota över till ett närliggande "dagis". Eftersom jag vid tidpunkten för avslöjandet arbetade som omotiverad försäljningschef på ARLA mejeriprodukter, slog hemligheten ner som en bomb. Detta är min livs chans att bli historisk, tänkte jag och rös över möjligheterna som plötsligt stod till buds. Alla vilsna själar från skolungdomar till politiker ska bli vänliga senast till midsommar, löd målsättningen. Efter flitiga hembesök hos min nya släkting kom jag en vecka senare över en lastpall med JAVISST kartonger. Samma helg smulade jag ner över sextio kilo av bekämpningsmedlet i

ARLAS exportcontainers med destination Bryssel. Unionens huvudort fick bli mitt första testområde. Nu var det bara att invänta de kollektiva utfallet, trodde jag. De närmaste dagarna lusläste jag morgontidningarna och såg på tevenyheterna intensivare än någonsin. Men, inte ett spår av förändring. EU-parlamentarikerna fortsatte rösta igenom nya nedskärningar. Jag var bedrövad, helt förkrossad. Vad hade gått snett? Utan att avslöja något för Roger om mina sluga planer bjöd jag både han och hans hustru Kerstin på en weekendresa till Bryssel. Tiden var mogen för fältstudier!! Krogkvällen förlöpte smidigt med flitiga besök på pubar alla belägna i de finare kvarteren. Så inträffade en oväntad vändning. Gästerna som förstås var ovetande om att dom utsatts för nordeuropas senaste strategivapen, rusade en efter en ut på gatorna endast iförda kalsonger eller trosor. Gatuloppen fick stort utrymme i morgontidningarna. Men, varför stämde inte reaktionsmönstret med den utlovade effekten? Visst finns det säkert vänliga nudister, men hallå.? Desperat och djupt trängd nere i ett hörn på en svartklubb söp jag förtvivlat ifatt med en bredhöftad norska sittandes gränsl på mina axlar. Till slut bröt jag ihop och berättade gråtande om mitt landsförräderi. Roger skrattade okontrollerat i en timme. När han återhämtat sig

beskrev han samlat (här visade han prov på gott ledarskap) att han i början av vår bekantskap med hjälp av ny hypnosteknik fått Fido (min hund) att avslöja planerna (vilket han erkände senare). Roger beslöt därför att "skoja till det lite" och bytte ut extraktet i alla JAVISST kartongerna mot försvarets senaste ultra-preparat - brustabletten STREAKER. Överrumplad och chockad över sysslingens schackdrag rusade jag besviket tillbaka till hotellrummet och vräkte i mig resten av brustabletterna. Fem timmar senare sågs jag dela ut flygblad vid fontänen intill Bryssels mest trafikerade gatukorsning. Skolbarnen fick inte del av preparatet STREAKER förrän samma dag jag iförd tvångströja sattes på ett plan hem till Stockholm. Dom belgiska myndigheterna har än idag inte tillkännagivit någon offentlig rapport beträffande de uppseendeväckande nakenlekarna på nationens skolgårdar, vecka 24. Det sägs att regeringen på ett extra-inkallat krismöte beslöt att tidigarelägga sommarlovets år. En expertkommittè fick sen i uppgift att blixnutreda hur en sådan omfattande värmekollaps hade kunnat ske torsdagen den 2 juni 1993.

Utredningen är ännu hemligstämplad.

KONFERENSEN
mästarmöte i nordanland

Långt norrut i det kalla Ångermanlandet ligger Skogshedens torpargård. Där bor gamle Bernard. Ingen vet med bestämdhet hur gammal han är bara att gubben varit änkling sedan femtio år, dessförinnan gift lika länge. Bernard är klärvoajant och har enligt egen utsago kontakt med angelägna andar nätterna igenom. I förrgår dök en budbärare upp vid sänggaveln och drog gamle B i höger stortå. Han lät meddela att ett okänt antal mästare önskade framträda inom kort. Morgonen därpå placerades tolv länsstolar ut runt salongens grova träbord. "Blir dom fler får dom stå" deklarerade Bernard. Mig ringde han igår, den "odugliga stadsgossen" från Stockholm som arbetar på en av

huvudstadens mer prominenta reklambyråer. Med sin rättframma telefonstil undrade Bernard försynt om jag hade lust att träffa lite dött folk till helgen. Svaret lät knappt vänta på sig. Efter en tio timmars inte helt igenom laglig bilfärd omfamnade vi varandra på farstubron. Första gången jag stiftade bekantskap med Bernard var på mitt eget bröllop i mitten av åttiotalet. Iklädd rollen som exotisk spelman från trakten underhöll han gästerna med lokala låtar spelade på ett stycke våta gransenor. "Annorlunda" löd kommentarerna ur halvöppna munnar. Själv blev jag genast begeistrad av den lilla mannens oerhörda utstrålning. Jag beslöt därför att snarast försöka

återse honom. Glad över mitt spontana besök strax efter hemkomsten från bröllopsresan grep han tag i min underarm och drog iväg mig till snickarboden. "Mås't visa hur man spik en järvfälla, dä är bra att väta" sa han. Sedan den dagen har vi träffats regelbunden ett par gånger om året. Har aldrig frågat, men kanske ser han sin ofödde son i mig. Kvällen fortskred med att vi pratade bort *solbortgången* från gräsplanen som sträckte sig ut mot västerlandet. Han kunde inte förstå varför folk fortfarande envisades med att säga att solen gick ner i horisonten, när det sedan hundratals år tillbaka är vetenskapligt fastställt att planeten bara snurrar vidare. På frågan hur han hade det nu för tiden, svarade

han att gårdagens nattliga möte var ovanligt laddat. Jag vill att du för anteckningar och spelar in allt som sägs ikväll, fortsatte han. För att inte riskera att uppfattas som minsta oförskämd nickade jag allvarsamt. Det hör ju inte till vanligheterna att jag blir inbjuden till andemöten, till råga på allt dessutom ett mästartmöte. Klart man tvivlar, tänkte jag. Efter en avkopplande simtur i den djupa kärnen drog jag på mig folkloredräkten som huspiggen Asta hängt fram åt mig i badhuset. På väg upp mot boningshuset kom hon mig tillmötes. Asta var en gråhårig liten tant med blåa intensivt lysande ögon. När man såg henne kunde man riktigt känna hur hon bar på förmågan att läsa andras tankar. "Du måste vara

en hungrig man. Det ligger nybakat tunnbröd på köksbordet" var det första hon sa. Väl inne i huset slog hon upp en varm kopp te åt mig samtidigt som hon pustade ut och berättade hur tacksamma vi båda kunde vara att björnen inte tagit oss. Att döma av hennes pliriga blick förstod jag slutligen att hon drev med mig. Entusiastiskt berättade hon hur spänd Bernard var inför aftonens konferens. Eftersom jag visste hur mycket hon uppskattade frågan undrade jag lite nyfiket hur länge dom två hade kamperat ihop. Svaret löd som förut, - *i evigheter*. Kort därefter spände hon ögonen i mig och sa. "Tro mig pöjk, int' kommer du ångra att du for hit". Därefter grep hon tag i min hand och sa att det var

hög tid att gå upp till gammelgubben. Väl uppe möttes jag av den väldiga salongens vidunderliga utsikt söderut. Utanför fönstren som spände från golv till tak låg en enorm altan. I horisonten möttes skog och himmel. När vi klev in i salongen satt Bernard redan bekvämt nedsjunken i en av stolarna. Med en enkel handrörelse visade han mig till platsen. Tydliggen var det bordsplacering. Den ljusa natthimlen svepte in över skogsheden som tillsammans med de brinnande ljusen som stod utplacerade runt fönstren skapade en magisk stämning i rummet. Det var behagligt svalt och jag märkte knappt när Asta försiktigt drog igen dörren bakom ryggen. Bernard slog upp bibeln som låg

framför honom. "Någon kallar" sa han. Samtidigt gav han mig en trygg blick precis som om han med den ville säga att jag inte behövde vara minsta orolig. Så läste han högt några rader ur vishetslitteraturen i Gamla Testamentet. Språket var okänt men jag gissar att det var grekiska. För att inte störa ritualen satt jag tyst och spánt avvaktade händelseutvecklingen. Så tystnade han. "Var hälsad jordens herre". Nästan bedövad av det lugn som likt en vindpust ögonblickligen spred sig i rummet sjönk jag motvilligt in i dvala. Allting svartnade. När jag fick upp ögonen igen kunde jag konstatera att ljusen i rummet hade slocknat men att Bernard satt kvar två stolar bort på min högra sida.

Hans ögon var slutna. Så inträffade något obeskrivligt vackert. Ett starkt ljussken uppenbarade sig innanför den glasdörr som ledde ut mot altanen.

När jag skärpte
blicken såg jag
siluetten av en man
långsamt avtecknas
i rummets borte
del.

Jag kände hur pulsen rusade iväg innanför skinnet och jag satt som fastspänd i den knarriga trästolen. Jag växlade blicken fram och tillbaka mellan Bernard och ljusfiguren för att försöka avläsa någon reaktion. Efter några eviga sekunder öppnade Bernard slutligen munnen och sa med lugn stämma. "Du är väntad. Vi hedrar din närvaro med våra hjärtan". Jag var tvungen att nypa mig

i underarmen för att inte helt tappa besinningen. Smärtan från de oklippta naglarna lämnade tydliga besked. Det står en man på andra sidan bordet som definitivt inte klivit in den vanliga vägen. Prydd i långt grått skägg och svallande hår steg den ståtlige mannen fram till bordsänden, drog ut en av stolarna och slog sig ner. Han tittade i riktning mot mig och höjde handen för att hälsa. Jag fick inte fram ett ord utan log så naturligt jag bara kunde. "Mitt namn är Jesus, Jesus från Nasareth men numera kallas jag mest för Big J. Jag har kallat till möte för att far behöver ventilera sin oro över den förstelnade tanken som härskar på jorden. Folksjälen är i ett desperat behov av gamla nyvärderingar. Min förhoppning är att rådet som jag tillkallat ikväll ska komma med ideer om hur vi bäst förmedlar en attitydsförändring nere på Tellus. Jag har bett att Sokrates, Muhammed, Marx, Einstein, Brahms och Nietzsche ska bistå mig och pappa. Tyvärr, ryktas det att den sistnämnde inte kommer med motiveringen att han numera gör allt för att undvika idioter. Schopenhauer har lovat komma i hans ställe". Omtumlad av vad som utspelades framför ögonen på mig kunde jag

ändå nöjd konstatera att inspelningsknappen på bandspelaren var nedtryckt. Salongen fylldes nu med män, allvarsamma män. Alla utom en, hans blick svepte oroligt över rummet tills han såg mig. Med hög röst klargjorde han sitt missnöje. "Vad är det" sa han och pekade på mig. Big J höjde då handen och förklarade stillsamt med viss ansträngning i rösten att ingen runt bordet borde tala så ohyfsat, inte ens om man heter Nietzsche i efternamn. "Förresten fick jag uppgifter om att du inte skulle komma" sa mästaren märkbart irriterad över filosofens neurotiska utspel. "Hade inget bättre för mig" mumlade Nietzsche blixtnabbt. Jag var nu fullt upptagen med att försöka identifiera resten av sällskapet. Utan större ansträngning antog jag att den äldre mannen kvällen till ära iförd en vinröd keps och liksom snickaren från Nasareth bar långt grått skägg fast i en något mörkare ton, inte var någon mindre än krigaren Muhammed. Sokrates var renrakad på huvudet och satt tillsynes skönt tillbakalutad i stolen med händerna knäppta bakom huvudet. Han bar på en tajt åtsittande t-shirt med texten; JAG ÄR ÄLDST tryckt över bröstet. Mannen såg ut att njuta i fulla drag.

En tveklöst cool lirare i den hipa skaran av mästare. Karl Marx hade flätat håret utmed huvudets ena sida, vilket tyvärr avslöjade en anstötlig mjällbildning på den motsatta sidan. Han hade precis satt tänderna i en fet cigarr när han mullrade med djup stämma till närmaste bordsgrannen. "Ruskigt god arom måste jag tillstå, Cubansk förmodar jag". Dennes hårkallufs och nyvakna blick vittnade om att mannen inte kunde vara någon annan än Albert Einstein. Fysikern såg mest skuldtyngd ut, undrar varför? Att dömma av samtalets karaktär föreföll Brahms och Schopenhauer ha funnit varandra väl. Höga skratt och vilt gestikulerande kännetecknade deras umgänge. Så lyfte Big J på högra handen och sällskapet tystnade. Därefter lät han arabkrigaren med smeknamnet al-Amin, *den pålitlige* få ordet. "Var hälsad", sa Islams grundare och sträckte ut handen mot Big J. De båda männen tog varandra i hand. "Låt mig säga", sa Muhammed "att det stora problemet på just Tellus av alla planeter är och har varit under ganska lång tid att koranens skriftlära inte lyckats sprida mitt budskap i tillräcklig utsträckning. Vore så fallet skulle Tellus alla orättvisor ha

reducerats högst väsentligt eftersom individerna i det fallet välvilligt hade underordnat sig koranens auktoritet. Vårt experiment har dock lyckats bättre på tvillingplaneten Restus borta i västra glamosfären. Där förekommer inget våld och folken lever fredligt tillsammans oavsett hudfärg". Därefter la han armarna i kors och tystnade tvärt. "Mega-religiösingar som du utgår alltid ifrån att folk inte klarar av att tänka själva", inflickade Nietzsche. "I det fallet måste jag tyvärr ge dig rätt trots att du medvetet tycks utelämna en viktig förutsättning". Att dömma av Muhammeds ansiktsuttryck såg det ut som om han hade fullt schå att lägga band på sina känslor. Ändå valde han tydligen att avvakta Nietzsches passus samtidigt som jag kunde se att deras blickar möttes. "Ingen av oss blev tillfrågade om vi ville födas, därför kan heller ingen av oss anklagas för att inte vilja göra som någon annan, vilket den lika slumpmässigt skapade varelsen egenmäktigt påstår". Med sylvass blick avvaktade Nietzsche på en replik från arabvärldens okrönte kung. Då lyfte Einstein på huvudet som han fram tills nu vilat mot bordskanten.

*Albert påminde alla
runt bordet om att allting är relativt
och att ingen teori kan antas vara
sann om inte den exakta nivån för
påståendet överensstämmer med
mottagarens, vid tidpunkten för
begripandet.*

Ingen kommentar yppades runt bordet. Just när det började bli riktigt pinsamt ställde sig Brahms upp och föreslog att alla skulle sjunga en sång tillsammans. Han tog ton och inledde med texten. "Ja må vi leva, ja må vi leva, ja må vi leva uti tuseende år, javisst ska vi leva, javisst ska vi leva.. ja ...", "LÄGG AV", röt Marx så fönstren vibrerade samtidigt som tonsättaren svalde texten. Därefter frågade Marx Big J varför han kallat på alla kändisar som han uttryckte sig. "Tror du vi gamlingar mäktar att lösa mänsklighetens alla bekymmer", fortsatte han med en anklagande röst. Big J pressade ihop läpparna och såg för första gången riktigt bister ut. "Nej, men ni borde åtminstone vilja". sa han. "Det främsta skälet till att vi samlats ikväll är att pappa behöver nya

uppslag. Folkidealen behöver kalibreras under det kommande millenniumet, så att möjligheter och förutsättningarna bättre stämmer överens. Alltfler som avslutat sitt profana uppdrag kommer till oss utan att egentligen ha förstått sin livsuppgift. Far finner detta mycket oroväckande. Vi behöver initiera en mental nyorientering som folket kan orientera sin vision efter. Helt enkelt bygga en ny bas för det individuella medvetandet i sökandet efter hur individen bäst lever sina dagar". Efter att ha lyssnat på Big J blev jag medveten om hur behaglig till mods jag kände mig bara av att lyssna på Karl's röst. Trots att jag inte hade en susning om hur den stora uppgiften skulle lösas satt jag och smålog för mig själv. När Nietzsche lyssnat färdigt började han skratta ohämmat. "Snacka om kris, tur att det inte kommer som en överraskning. Jag har alltid hävdad att den fria viljan är alldeles för stark för att människan någonsin ska kunna tämja den. Hälsa pappa att ska han få slut på eländet måste han sluta med att skapa sådana självständiga och envisa varelser. Folks inneboende krafter är alldeles för starka för att nöja sig med lyckan såsom högsta målet. Den

predestinerade obalansen i det faktum att vi är gjorda av förgämligt kött räcker bara den för att bli tokig. Och dom som är sinnligt aktiva inser även dom efter en tid att människan är genetiskt oförmögen att hantera sitt eget öde, ja då sker sammanbrottet” -Snälla du, avbröt Schopenhauer, ”dutar ju i så du spricker. Låt oss för ett stund lämna de stora perspektiven och istället fokusera tanken vid de små ingivelserna, kärlekens nerver. Vilken berusning erbjuder inte naturen? Blommor i oändliga färgnyanser, tusentals förförande djurarter. Jag menar att det redan existerar tillräckligt med stimulans på moder jord för att fylla en jordlig standardtid med aktiviteter. Laddningen mellan de motsatta könen eller varför inte den likriktade spänningen som tycks vara så populärt nuförtiden? Upplys folk om allt det vackra som ruvar i hennes inre. Den inre vägen är den enda vägen för att dämpa det eviga tvivlet. Knepet är troligtvis hur vi lämpligast avleder tanken från att ge ytterliggare näring åt banala frågeställningar som exempelvis varför existensen existerar?”. ”Håller med”, sa Einstein. Fysikern berättade hur enormt tacksam han var att

hans kollegor inte sprängt bort alltihop. "Du, faran är nog inte riktigt över än", mumlade Nietzsche lagom högt så att alla kunde uppfatta glirningen. Därefter återgick Einstein till sin ångestladdade position med huvudet inklämt mellan sina knän. Uppenbart irriterad rev Brahms då av en pappersbit från anteckningsblocket framför sig och skrev snabbt en kommentar. Därefter lät han pappret cirkulera runt bordet tills lappen slutligen nådde den anklagade. Nietzsches ansikte brast ut i ett brett leende när han läste upp tonsättarens notis, "Glädjedödare".! Den tyske kommunisten Marx såg precis ut som i historieböckerna. Breda kindben, vis utstrålning och okontrollerad hårväxt. Den forne teoretikern ställde sig upp och började sakta gå runt bordet. Big J visade nu prov på högsta psykologi när han stillsamt undrade över vad Karl funderade på. "Jag kan notera att nutidens högteknologiska status på ett sofistikerat men dock falskt vis vilseleder den moderna människan från tron att hon inte längre ägs av sitt arbete. Den ökade utbredningen av den tjänsteinriktade sysselsättningen gör det symboliska ägandet mindre synligt. Enkelt uttryckt kan

man säga att folk inte är lika angelägna att stå framför spisen längre. Nuförtiden ska alla vara sin egen chef för att inte riskera att kuvas. Denna nymodighet skiljer sig markant från min tid då styrmekanismerna var uppenbara. Produkterna identifierade då arbetarna och kontrollerade på så sätt individen även socialt. Den styrmekanismen har datamaskinerna tagit över och den traditionella arbetaren har därför tvingats söka nya recept för underkastelse. Arbetsgivarna såg då möjligheten att fly sitt ansvar, vilket dom gjorde. Problemet som uppstått i takt med ett ökat behov av kollektivt medvetande till följd av den förlorade identiteten, är utvecklingen av en kvalitativ selektering av informationsbruset för att hindra den stegrande förvirringen. Frågan är vad vi gör åt detta"? avslutade Marx och satte sig ner. "Kan vi backa perspektivet något," sa Big J. "Innan vi går in för djupt på frågor som så uppenbart tangerar till att vara praktiska familjeangelägenheter bör vi väl först diskutera konsekvenserna kring den missförstådda arvsynden"? "Inte mig emot", sa Sokrates som tog till orda för första gången. "Arvsynden och dess komplexitet är

som bekant efter min tid. Folk har ända från tidernas begynnelse följt den s.k otyglade åsikten. I takt med den ökande frustrationen, som fenomenet ofta efterlämnar, har lagar upprättats. Lagar som verkställts av förtroendmän som med tidens tristess missbrukat ämbetet. Vreden har fått folkmassorna att rikta sina blickar mot himlens domäner i hopp om att få svar. Men, eftersom miraklen uteblivit i mer än tvåtusen år har de heliga skrifternas trovärdighet urvattnats. Missnöjet har utmynnat i materiella lustelser. Mänskligheten lämnade då omedvetet eller ej en troende plattform och övergick till välståndets epok. Därmed var den värsta av pseudoföreställningar skapad med ett enda motto; *konsumera bort din ångest*. Och där vilar folks medvetandenivå idag; med ett fleromättat välstånd i knät men tanken febrilt sökande efter nya "trosideal" att rikta in förväntningarna efter. Förvirringen är således total. När han talat färdigt återgick han stillsamt till en position man kan likna vid en lotus ställning. Nietzsche ryckte lite på axlarna men sa inget. Big J tog till orda igen. "Intressant, men kan ni svara på hur vi ska överbrygga de stora kulturella

klyftorna.? För utan ett samförstånd mellan världens församlingar, riskerar de bakomliggande fundamenten för en fungerande världsekonomi att rasera. Utan ett enat modernt världsöga, en levande kärlekstro kommer mänskligheten att förlora sig själv". "Men", avbröt Marx, "vad är det som pekar på att en fortsatt expansion av den monetära modellen är det enda alternativet"? "De färggranna lockelserna som ständigt stöps ur denna fartfyllda högteknologi i kombination med modellens överlägsna kontrollvariabler", replikerade Einstein kvickt. "Jag ser inga realistiska alternativ", fortsatte han. "En global utbredning av världsekonomin har dessutom bäst chans att accepteras av majoritetens trosgrupperingar och utgör därmed en tillräcklig kontrollmodell. För kontroll är vad framtiden handlar om". Därefter lade Einstein återigen pannan i djupa veck och placerade varsamt huvudet mellan knäna. Först då upptäckte jag att han var klädd i jeans. "Beträffande den kollektiva förvirring som Sokrates snuddade vid tidigare, vill jag tillägga att framöver kommer människor inte ha någonstans att ta vägen än inåt. Tellus blir snart överbefolkat och det finns snart

inga utrymmen kvar för att få utlopp för själens kollektivångest". Schopenhauer fortsatte att prata och underströk betydelsen av att den enskilde individen nu om någon gång behövde uppmuntran uppifrån för att upptäcka att knuten sitter i det egna själsdjupet och inte kan dyrkas upp med hjälp av yttre stimulans. "Helt rätt Arthur", sa Nietzsche. "Kunde inte ha sagt det bättre själv". Muhammed som mestadels suttit och blängt på föregående talare underströk att ingenting som sas var något nytt och att allt dessutom gick att läsa om i koranen. "Men, Mumme.! har du aldrig reflekterat över varför åtminstone västvärlden inte förstått ditt budskap"?, inflickade Brahms med nyvunnen styrka i rösten. "Jag hoppas att du känner till begreppet prestige "Mumme.?"

*"Prestige
blockerar
oss nämligen,
- det vet du väl.?"*

Så fort ni religiösa ledare och lärda män predikar glömmar ni gärna hur ogärna ni själva accepterar någon annans ideèr. För

att någonsin kunna förstå roten till det onda måste man föreställa sig hur det är att underordna sig den andres princip. Och som någon säkert sagt före mig, så tror jag att den sanna friden lyder under det omedvetna förtrycket". Brahms nickade fjolligt med huvudet för att markera hur nöjd han var med inlägget. "Låt mig komma med ett tankeförslag, avbröt Schopenhauer. "Kan ni föreställa er hur det skulle se ut om ni två ändrade kurs, bytte strategi."? Arthur underströk att hans påstående skulle uppfattas som ett teoretiskt tankeexperiment, inget konkret förslag. Därefter vände han sig mot Muhammed och Big J och förklarade utförligt det omöjliga med att försöka sprida ett patenterat kärleksbudskap. Han menade att innehållet förstelnar i samma stund den masskopieras. För att väcka liv i trons kraft rekommenderade Schopenhauer att mästarna värdigt men bestämt skulle uppmana mänskligheten att riva samtliga tempel, synagogor och kyrkor. Därefter be sina församlingsmedlemmar att vända blicken inåt. "Näh, men ropa på hjälp, ge dig", närpå tjöt Nietzsche av förtjusning. "Tala om magstarkt, du behöver inga kryddor

i maten". För att demonstrera missnöjet klev Nietzsche upp på bordet och vände baken mot ena halvan av sällskapet och la en brakfis. "Ursäkta pojkar, men som ni känner till kan man inte att fisa i himlen. Fan vad skönt..!", tjöt Nietzsche euforiskt. Därefter klev han ogenerat ner i stolen igen och fortsatte sin analys. "Näh, ert dogmatiska resonemang är på tok för hypotetiskt. Sanningen är sådan, att den som fångat den slutar bry sig, resten rusar vidare. Det är ju bara att fråga sig själv.! Visst var du väl uppkäftigare förr", sa den neurotiske filosofen och tittade på Albert Einstein. "Jag menar du har ju knappt sagt ett ord, medan vi andra slitit på tungorna. Jag säger bara en sak; utan tillgång till sanningen kommer meningsskiljaktigheten frodas i orättvis röta. Svaren får vi först när vi dör". Därefter pruttade Nietzsche teatraliskt med sina välfyllda läppar. "Låt folk slippa leka gudar, det är mitt råd", muttrade han. "Utan chans att begripa vad vi är, kan vi heller aldrig förstå vad vi vill bli. Hälsa farsan att det bästa rådet jag kan klämma fram, är att han ber om audiens hos CNN. Annars kommer folk få vänta i evigheter innan den totala insikten spridits till varenda kotte på

planeten". Männena tittade på varandra. Ingen sa något. Muhammed satt och smålog för sig själv. Det var uppenbart att han gillade Nietzsche. Brahms satt fortfarande med två fingrar upptryckta i näsborrarna för att undvika känna stanken efter Nietzsches fis. Till slut klöv Big J den kompakta tystnaden och sa med ett välbalanserat leende. "Ingen dum idé, men i så fall gör vi det tillsammans", sa snickaren och blickade bort mot den gamle arabkrigaren som nickande instämmande. Så hördes plötsligt en obekant röst hojta till bakom gardinerna. "Gubbar, det senaste förslaget lät vettigt med tanke på tillgängliga distributionskanaler. Trots dennes oroliga mage stödjer jag den illaluktande mannen till hundra procent". Tillsammans med rösten svepte en frisk bris in genom salongen. En kort man iförd en orangefärgad tygdräkt gled smidigt fram till bordsänden. Han placerade sina korbliknande fingrar på bordskanten och lät sin pigga blick vandra runt. "Ni hade väl inte tänkt lösa uppgiften utan mig". "Välkommen Buddha" sa Big J. För första gången under nattens möte lät mästaren innerligt glad. "Men, inte kan du mena att vi behöver mer lidande.? Räcker inte den dos

vi redan fått". Buddha log samtidigt som han ömsom klappade och strök händerna över sin runda mage. Med vaggande stil upprepade han "inte så, inte så, d'ä vät du, som man säger här i norr. Visst känner vi alla runt bordet vår egen obetydlighet i det stora sammanhanget. "Ämlichkeiten enkel, ämlichkeiten enkel", upprepade han med typisk asiatiskt uttal. "Att offra sig för de behövande, befriar själen från strävandets pina och lyfter vårt medvetande till högre dimensioner. Men, inte ska jag plåga er med mina tråkiga uppmaningar, ni redan känna till dom," sa Buddha. Sen gick han för att hälsa hövligt på alla närvarande runt bordet. När han passerade mig viskade han i mitt öra "bra att du kom" och blinkade med ena ögat. Och när han nådde fram till Big J omfamnade han den forne snickaren. De höll om varandra länge utan att säga ett ord. Sen sa den lille mannen "våra vänner har gott om tid, sluta oroa er. Och behöver dom mer svar på livets alla meningar kan dom ju återvända ett varv till". Kort därefter föreslog Big J något överraskande att alla skulle samlas på golvet. Så inträffade något märkligt men fantastiskt förlösande. Männen ställde sig i en rund ring och höll varandra i händerna.

Med slutna ögon och som i trans började de sakta gunga från sida till sida. Jag kunde höra hur männen lågt reciterade en bön. Jag lyssnade intensivt och uppfattade orden; *vi är, vi förenas alla i ljuset, vi är, vi förenas alla i ljuset*. Plötsligt förvandlades dansgruppen till ett blått ljussken som med omätbar hastighet träffade Bernard mitt i pannan. I samma ögonblick ljuset försvann slog han upp ögonen och vände sitt ansikte mot mig. Med kärleksfull och varm röst sa han, "Vi älskar dig, gå i frid till dina medmänniskor. Sprid insikten du bevittnat och förvandla människors tid till lycka och befria dom från sina tvivel". Omedvetet förstod jag att Bernard sannolikt log för sista gången. "Tveka inte, dina nära och kära kommer att förstå". Orden blev hans sista på jorden. Stilla såg jag honom somna in medan jag höll honom i handen. Jag vet inte hur länge jag satt där men när jag besinnat mig kunde jag konstatera att natten blivit till morgon. Dörren mot altanen stod på vid gavel och jag var nu ensam kvar i huset. Asta var som uppslukad av jorden, kanske hade hon varit hans skyddsängel.? Salongen kändes nu skrämmande liten. Bernards ansikte var skulpterat i ett evigt leende och

jag förstod att han hunnit iväg långt på sin eviga resa. Knäsvag stapplade jag långsamt ut på terrassen. De första solstrålarna klättrade upp vid skogshorizonten. Morgondiset smekte marken. Hur länge jag stod och bevittnade soluppgången vet jag inte. Senare samma dag konstaterade jag att inget av vad som sagts under natten hade fastnat på bandet. Trött men lycklig lovade jag mig själv att de resterande dagarna i mitt liv skulle bli givande.

FÅNGAD

om mannen som fann sin egen sanning

Resonemanget görs av en person som tror att han fått uppleva sanningen, en för honom tillräcklig sanning. Övertygelsen har gjort honom lite gladare än förra onsdagen;

Jag har blivit fångad, på ett positivt sätt, fångad av ett sanningsögonblick. Känslan jag bär på är den mest underbara, mest förlösande sinnestillstånd jag har upplevt. Man kan nog säga att jag blivit lugn. För all tid lugn, fått frid i mitt sinne, trygg av insikt om alltets förhållande till precis vad som helst. Det var för en tid sen jag insåg att jag varit avskuren från medvetenheten om vad jag egentligen är för en varelse. Det hela började en helt vanlig söndag då jag plötsligt kände hur skammen intog mitt bröst.. Jag kom på mig själv att jag allt oftare börjat ljuga. Om det nu var medvetet eller ej, så hände det faktiskt att jag ljög för mina arbetskamrater och till slut även för mina vänner. Visade upp sidor av mig själv som inte var

uppriktiga. Man kan säga att det var då som jag på allvar blev ovän med mig själv. Numera vet jag inte om jag har några vänner, egentligen. När jag tänker efter tvivlar jag faktiskt på om det är möjligt att vara en vän i dessa tider. En tid som har så bråttom att den glömmer bort att den finns. För att spetsa till det lite kan man säga att jag förmodligen tvingats stjäla kontrollen över mitt liv. Medvetet manipulerat min omgivning, med andra ord hyckla för att nå lycka. Därför föredrar jag att helst vara för mig själv. Jag orkar inte höra på allt prat om ingenting. Folk runt omkring mig verkar så målinriktade men samtidigt helt oense om vad dom strävar efter. Uppriktigt sagt tror jag få människor vet vad dom vill, annars hade dom bytt arbete för länge sedan. Det har nu gått några veckor sedan en röst inom mig sa att "det bästa återstår Victor, det bästa återstår i ditt liv". Till en början ville jag inte veta av någon inre röst utan zappade vidare

mellan tevekanalerna. Men, efter upprepade kallelser tog nyfikenheten över och jag började lyssna på mig själv. D.v.s mitt riktiga jag. Med stor ångest reflektera över vad som verkligen sker runt omkring mig. Och detta fick bli min tillräckliga utgångspunkt. För att börja i någon ände valde jag att först stanna upp, blev sjukskriven och satt inne i veckor. Något intuitivt sa mig att svaren på alla tvivel aldrig gick att hitta om jag fortsatte att rusa vidare efter mer. Mer av ingenting, mest självuppskattning, affärsluncher, flyktiga påståenden, kläder och bilar. Jag smög undan allt oftare. Min tanke var på ett ställe, fötterna på ett annat. Jag intalade mig själv att "lilla jag" visst kunde lära mig att se ordentligt. Se igenom hycklarnas rollspel. Inte bara uppgivet konstatera vad som händer, utan medvetet försöka förstå orsakerna bakom händelserna. Ganska snart märkte jag förändringar. Jag fick tillbaka

min förstelnade inspiration och blev snabbt lite gladare. Jag grubblade på vad som kommer hända när tevekanalerna är så många att vi behöver konsulter för att avgöra vilka program vi bör se.? "Jaså, herr Fred ni känner er deppig, då kan jag rekommendera den positiva nyhetskanalen *nytt och glatt* med programledaren Ernst Uppåt". Kanske inte en helt osannolik utveckling.? Nåja, uppenbarelsen inträffade förstås en blöt dag. Regnet vräkte ner över Östermalm. Det var då tanken slog mig på allvar. Vilka faktorer är det som hindrar att den goda handlingen inte ständigt råder? Är det så simpelt att när människan riskerar att förlora en god tanke till handlingens revir, gör det så ont att mista innehållet bara för att värderingen verkligen betyder något, även känslomässigt.? Blir vi oroliga för att vi känner på oss att ondskan annars lätt tar över och snart dominerar vårt medvetande trots all tillgång till kunskaper om

livets villkor?. Funderingarna for fram och tillbaka i skallen, vem är jag egentligen, den jag vill vara eller den jag faktiskt är, eller kanske någon jag aldrig kan bli.? Och det var när jag satt och sög på dom mest intima livsexistentiella frågorna som världsbilden sakta zomade ut. Det var som om en dos av ren sanning valt att fylla på just mitt ögonblick. Tiden frös fast och jag kände en intensiv närvaro av evighetens sötma. Uppenbarelsen var totalt befriande. Jag kände en nästan löjlig lycka av ingenting. Då visste jag inte att jag snart skulle få erfara min egen död. Utanför klapprade regnet mot fönsterrutorna. Vardagsrummet var fyllt av frisk luft. Ingenting tycktes viktigare än tron på att hela världen just i detta ögonblick, var beroende av mig. Att föreställningen var min, bara min. Stillheten strök mitt medvetande. Och min ditintills största ursäkt; att det troligtvis aldrig var meningen att människan ska förstå sig på alltets

sammanhang, bleknade kvickt. Återigen brann hoppet om att ögonblicket bar på den största av alla hemligheter. Känslan sa mig att tillvaron är en gåva från ett väsen i avhållsamhet. En kraft osynlig inför vårt förstånd, som bara kan tolkas lika magiskt som en flyktig känsla. En givare lika osynlig som godhet omöjlig att klä i ord. Synlig bara genom självkänedom, osjälvisk av naturen, befriad från allt maktbegär. Lika självklar som kärleken till våra barn, lika naivt nyfiken var mina band till alla världars väsen, det stod nu klart. Jag satt hemma i soffan och betraktade omvärlden med skarp blick övertygad om att jag välsignats med möjligheten att tömma visdomens kär. Inleda vandringen på min egna lilla grusstig. En expedition med enda kravet att deltagaren vågar byta bort den blinda vardagsjakten mot små steg av eftertänksamhet. Villigt alliera sig med sävlighetens kultur. Träna på att göra ingenting,

bara lyssna och känna. Kravlöst slå sig ner på evighetens klipphylla och blicka in i oändligheten. Distansera den krävande egoismen, välja att avstå från materiens lockande frestelser. Odlad friden i visdomens revir och med ljusets kärlek bygga ny grund. Samla mod och inse att överksamhet inte är detsamma som icke moral. Överge gamla dogmer hur läran om dygden bör ses. Förebilder lika orimliga som ett skrattande lejon, vilket fick mig att förstå gapet mellan intelligens och lycka. Ingen individ kan fantisera utan ett ursprung, ändå klarar människan att föreställa sig existensen av det otänkbara.? Kan det bli mer gudomligt än så, egentligen.? Och eftersom all lycka är sinnlig, är det heller inte svårt att förstå varför lyckan är så skygg. I detta frusna ögonblick stod det också klart för mig att vetskapen om vår utmätta tid är en tillräcklig utgångspunkt för att dra ner på antalet meningslösa sysslor. Livsfrågorna surrade vilt innanför

skallbenet när plötsligt bilden av döden tog över. Detta tillstånd som dyker upp som en blinkning, men ändå är byggd ur den högsta graden av sinnestolkning en människa klarar av. Kanske är döden den lyckligaste av alla möjliga drömbilder, till bredden fylld med frid och förståelse.? Som så många gånger förr ställde jag mig upp för att gå in till köket. Då inträffade något märkligt, allt ljud dämpades gradvis tills det slutligen blev helt knäpptyst. Jag kände hur tystnaden smekte min kind. Jag fylldes av känslan att allting som skett i mitt liv fram till detta ögonblick var ett stort missförstånd. Jordens alla varelser hade stannat upp, ingen kunde röra sig, ingen utom jag. Jag kände mig ändå övergiven, väldigt ensam i mitt stora ögonblick. Var jag kanske död på riktigt.? Hade verkligheten valt att springa ifrån mig.? Trots tvivlet fylldes jag ändå av en obeskrivlig lättnad. Jag minns att jag tänkte på att jag skulle känna tacksamhet om detta nu var

min sista stund på jorden. Om jag nu mot förmodan var död så kunde jag fortfarande tänka, det var ju bra. Sakta började jag treva omkring i min nya värld. Jag gick fram till bokhyllan och strök fingrarna utmed konvolutens baksidor. Fråga mig inte varför?. Därefter drog jag ett djupt andetag och fyllde lungorna med den förföriska aromen från blommorna ute på köksbordet. Omvärlden var tydligare och strålade emot mig. Allt var fantastiskt. Jag gick fram till farfars gamla lässtol och sjönk ner. När jag halvlåg i stolen kände jag hur all ilska rann ur kroppen på mig. Det var som om jag blivit avgiftad. Hur jag än försökte provocera, gick det bara inte att bli arg. Min nya övertygelse sa mig att alla, ingen undantagen, har nog med sitt, bara skönheten härskar från denna stund. Alla människor är tillräckligt vackra som dom är. Men, tänk om allt bara var en tillrättalagd spegelbild av vad mitt begränsade förstånd orkade med att hantera.?

Skrämmande tanke, tänkte jag bara för att sedan upptäcka att all smärta var som bortblåst. För att få svar tog jag ordentlig sats och sprang rakt in i väggen utan att någonting hände. Även hungerskänslan var borta. Jag kunde se färger i oändliga nyanser, bilder av den verklighet jag helst ville se. Och inget eller ingen kunde skada mig. Jag hade total kontroll, den mäktigaste känsla jag känt i hela mitt liv, trots risken att jag var död. Jag stod nu mitt i köket och tittade ut på gatan med tillgång till all makt man kan ha. Jag var herre över människor, djur och växter. Trots denna euforiska känsla av kontroll kändes allt ändå inte riktigt bra. Jag såg att folk på trottoaren saknade något i blicken. Jag intalade mig själv att de som deltog i mitt rike kanske var ovetande, men absolut inte olyckliga. Det kunde jag bara inte acceptera. Så kom då första bakslaget, en otäck känsla spred sig innanför bröstbenet. Rädslan över vart jag egentligen hade

kommit? Om nu tiden hade upphört, var jag då i ett tidlöst land.? Jag minns att jag blev alldeles kall. Men, är inte det helvetet, tänkte jag.? Skräckslagen rev jag med mig jackan och sprang ut på gatan. I hopp om att allting skulle vara som vanligt tittade jag mig omkring för att ögonblicket senare upptäcka att jag var ensam i hela kvarteret. Ensam så långt ögat kunde nå. Förtvivlad föll jag ner på knä. Hur länge jag blev sittande där vet jag inte men ihopkrupen och med ansiktet gömt i händerna kände jag plötsligt närvaron av en okänd varelse. Någon hade ställt sig precis bakom mig. När jag vände mig om såg jag en man. Han var storväxt, mörkt klädd och ansiktslös. Han såg på mig med en bottenlös blick. Jag försökte få kontakt men fick inte fram några ord. Hela mitt väsen undrade om han kommit för att hämnas för att jag inte orkade vägleda mig själv eller min familj längre.? Han svarade inte. Så tog han ett kliv mot

mig och rörde vid min axel. Jag var förstelnad, oförmögen att röra mig. Då omfamnade han mig och som genom ett trollslag var alla tvivel borta. Han log vänligt och vi började sakta promenera i riktning mot busstationen. Under tiden vi gick förvandlades sceneriet gradvis till att vi slutligen färdades fram i en stor svart rymd (hur länge vet jag inte). Jag kunde ändå ana att varelsen var av mänsklig gestalt. Jag hann knappt avsluta tanken innan han svarade stillsamt; "Ja, det är jag". Hans förmåga att läsa mina tankar framkallade ett djupt obehag. Eftersom jag uppenbarligen inte hade något att förlora längre så sa jag öppenhjärtligt allt vad jag tyckte och tänkte om honom. Sekunden senare fylldes jag av total tillit för denna okända man. Med bättre humör koncentrerade jag mig nu på vart vi var på väg. Efter en stund upptäckte jag ett ljussken långt bort i fjärran. Då sa mannen; "nu ska du få erfara allt". Ögonblicket efteråt

stod vi på en gräsmatta framför ett hus. "Var är vi,"? frågade jag mannen. Du har kommit till spegellandet, svarade han och pekade i riktning mot huset. "Gå mot huset, sa han. När jag vände mig om för att fråga en av alla mina tusen frågor var han borta. Hans sista ord ekade länge i mitt medvetande; "du var så orolig, därför ville jag visa dig sanningen". Omskakad uppfattade jag ändå hur vackert ljuset var på denna nya planet. Det strålade lycka i hela atmosfären. Träden, blommorna, marken, allt bara lyste av medveten kärlek. Allt var tydligare än hemma. Massor av fåglar kom flygande och slog sig ner precis intill mig, dom allra modigaste på mina axlar. När jag stod på gräsmattan omgiven av fåglar såg jag en liten flickan komma springande ut ur huset. Flickan var barfota och klädd i en vit klänning. Utan att säga något gick hon fram till mig och kramade mina händer och pussade min kinder. Hon log ett

kärleksfullt leende som jag aldrig skådat tidigare. På något underligt sätt var det som om hon kände till allt. Flickebarnet utstrålade ren kunskap. Hon drog ut mig på gatan där hon tog av mig skorna. Jag kände hur asfalten genast värmde under fötterna. Skönheten var obeskrivlig. Det lyste om allt, flickan, växterna, djuren. Alla var bara lyckliga. Folk kom ut ur husen och gick mig tillmötes. Alla log och jag kände hur uppriktiga deras leenden var. Jag måste ha hamnat i paradiset, tänkte jag. Skrattande trängde sig människor intill mig bara för att beröra mig, välkomna mig. Alla ville bjuda hem mig och trösta mig. Alla sa vid upprepade tillfällen att jag inte skulle känna mig ensam. Men, hur kunde dom känna till min olycka.? Själva hade dom inga tvivel, inga frågor. Bilden, känslan av dessa oskuldsfulla och underbara människor och deras berusande kärlek har etsat sig fast i minnet. Deras gränslösa kärlek når mig i samma ögonblick jag

tänker på dom. Visst kan jag aldrig förstå hur deras värld har tillkommit och var den är nu eller hur man kommer dit. Jag kommer ihåg att bland det första jag inte kunde begripa var hur dom trots frånvaron av vetenskap kunde uppvisa sådan medvetenhet. Jag fick en bestämd känsla av att högre insikter härskade där. Ingen önskade sig något och ingen drevs heller av någon längtan efter mer. Men, trots det var deras sinnestillstånd klarare, djupare än vår strängt vetenskapliga. Allt det vi räknar fram på jorden tycktes försörja deras medvetande direkt. Jag insåg ganska snart att deras insikter i grunden var ädlare än våra. Trots att jag omöjligtvis kunde få ihop hur det var möjligt, det var liksom bara självklart. De visade mig sina växter och djur. Aldrig tidigare har jag sett sådana mängder av gröna lummiga skogar. Förföriska dofter mötte mig på vandringen genom deras magiska värld. Små gröna oaser omslöt alla hem. Alla hade

egna trädgårdar, djuren lekte fritt och levde i harmoni tillsammans med människorna. Dom kommunikerade med växterna på ett språk jag inte förstod. Deras kärleksfulla beteende hade besegrat rovdjurens instinkter att attackera. Och när dom försökte förklara hur deras gemenskap var möjlig undvek dom att förlöjliga mig när dom insåg att jag inte förstod. Ingen tvingade på mig deras insikter och dom älskade mig lika mycket fast jag inte förstod. Skammen över hur jag hade det på min planet gjorde att jag inte berättade var jag kom ifrån. Med tiden mjuknade min hårda mask. Den gränslösa kärleken som omgav mig var oemotståndlig. Människor livnärde sig på trädens frukter, skogarnas bär och djurens mjölk. Jag såg inte till några fientligheter, inte heller någon avundsjuka, fenomenen tycktes okända. Barnen var allas som en stor familj. När dom äldre dog tog vännerna farväl med leenden och välsignelser. Men,

ingen föreföll dyrka något högre väsen. Deras tro sa dom att när det jordiska paradiset övergick i nästa dimension vävdess dom samman med en högre universiell helhet. Utan otålighet och med sprudlande entusiasm väntade alla på det stora ögonblicket. Och dom samtalande med passion i rösten om den kommande ljusa framtiden. Alla sjöng, skrattade och berömde varandra. Det var som om varje dag stegrade till en fullständig förälskelse i livet. Varje kväll när solen gled bort från himlavalvet somnade spegellandets människor i ett lyckorus. Omgiven av denna totala frid började mina sinnen öppnas alltmer. Som jag ser det nu måste allt ha hänt, även den delen som var otäckt. Och jag har ofta grubblat över hur jag kunde ställa till med så mycket elände i detta forna paradiset. Ogärna minns jag när det hela började. Dagen då jag ensam förgiftade spegellandet. Min enda tröst är att jag inte kan säga om det var medvetet. Men, som

genom ett skyfall från helvetet kom lögnen att dränkte deras kroppar. Dom förfördes av dess lättjefulla berusning. Snart uppstod den första vällusten, med en eftersläpande girighet. Då väcktes avundsjukan till liv och en samvetslös grymhet växte fram. Därefter gick det inte lång tid förrän dom första blodsdropparna fläckade ner deras heliga mark. Konsekvenserna blev att skarpa gränser drogs mellan folken. De första grupperna var därmed formade. Med sina nya nationsgränser skrevs förbund och organisationer skapades för att se till att de nya stadgarna efterföljdes. Deras skam växte till följd av det obehag som höll på att utvecklas i folks sinnen. Otåliga och irriterade tillverkade de egna symboler, flaggor, sköldar och började välsigna enskilda insatser. De första hjältarna fick egna statyer uppförda på gator och torg. Jakt på djur instiftades, som ett lustspel för att dämpa den ökande tristessen. Till slut jagades samtliga djurarter,

så deras gamla vänner drog till skogs. Djur och natur blev folkens fiender. Gränsen mellan ditt och mitt blev skarpare. Nationerna uppfann sina egna språk, odlade sorgen och med den även lidandet. Så mäktiga fenomen att sanningen påstods kunna återerövas bara med hjälp av vetenskap. Lärda män stiftade lagar med syfte att försvara deras nyvunna insikter. De få som fortfarande kunde känna naturlig lycka hycklade alltmer. Dessa fåtal glada människor drog sig undan till egna tempel för att dyrka sin salighet på helig mark. Och när jag frågade varför dom inte återgick till de oskuldsfulla tillstånd dom en gång haft blev deras svar; vi vet om att vi ljuger och vi vet om att vi blivit grymma. Men, vi vet vi vad vi är och vi låter oss därför plågas. Vi anser att det är rätt att vi straffar oss själva. Den här gången ska vetenskapen medvetet föra oss tillbaka till sanningen. Vi ska bevisa att kunskapen överträffar känslan. Vetenskapen ska ge oss vishet på

vilken vi kan grunda våra lagar och hylla insikten om att kunskapen om lyckans lagar är viktigare än livet självt. När jag insåg att dom trodde på vad dom predikade skrek jag högt att dom förlorat förståndet. Men, ingen lyssnade utan fortsatte ogenerat älska sig själva mer än något annat. Ondskan var nu allena rådande i det forna paradiset. Och allt var mitt fel. Men, eländet var inte över med det. Snart skapades även den organiserade ondskan. Slaveri infördes, till och med frivilligt slaveri. Dom svagare sades sig vara villiga att hjälpa de starkare, så att de ännu svagare kunde förtryckas ännu mer. Några fåtaliga medmänniskor föreslog att alla skulle pröva att leva ihop igen. Men, idén ledde till konflikter och motmänniskorna startade till slut krig. Allt för en idé som påstods vara helig. Hårda strider utkämpades med fanatiska soldater övertygade om deras rätt. Krigsherrarna samlades runt sina vise män. Dom som valde att inte

följa de heliga övertygelserna avrättades. Och i stridens hetta formades en ny högdragen människotyp som utmärkte sig genom att kräva allt eller inget. Och för den goda sakens skull var dom beredda att utföra ogärningar. Dom som misslyckades begick självmord. I det hårda klimatet föddes så en ny form av dyrkan som kallades för nirvana. En påstådd ouppnåelig grad av andlig salighet, det högsta av alla högsta tänkbara mentalt förlösande tillstånd. Men, även den epoken svepte förbi när korsfararna slutligen tröttnade på att strida utan synliga mål. Maktlös kunde jag bara se på och gråta över deras förbannelse. Jag försökte säga att skulden till allt elände var min, bara min och att jag ensam hade smittat ner paradiset med lögner. Dagar som nätter genomsyrades av obeskrivlig smärta. Då var jag övertygad om att jag skulle dö. Så vaknade jag. Jag grät långt in på natten. Jag visste att jag hade blivit döpt på nytt. Fått

erfara ett kretslopp så långt det var förnimbart. Återfått min sanna identitet, förenats med min ande. Upplevelsen lärde mig också att förmågan till inlevelse avgör livskvalitèn för var och en som deltar i föreställningen. Jag förstod att ge kan vara detsamma som att få. Att svaren på alla tänkbara tvivel ruvar i motsatsen. Jag vet nu att alla människor kan vara lyckliga och definitivt är vackra ända in i själen. Och att vara stark är att våga se sina svagheter, en vetskap som ger inre styrka. Tillgänglig för alla människor. En insikt som kan uppenbaras under en bråkdel av en sekund likväl som den kan växa fram medvetet i känslan av ett livslångt ögonblick. En brytpunkt som utplånar all rädsla och överträffar verklighetens lagar. Så numera njuter jag av varje dag även dom när jag skvalpar omkring i ett nyckfullt lyckorus. För jag vet att stunden infinner sig då mina subjektiva föreställningar skjuts åt sidan. Då vi människor glömmer

vilka vi är och istället känner vad vi är; ett väsen av kärlek fångad i en kropp.

BEKÄNNELSEN
på flyget med Ghandi

Den här historien har förstås aldrig inträffat. Det var i New Delhi, julen 1988 som jag av en händelse råkade träffa Gunnar Ghandi ombord på flyget till Bombay. Han var mäkta bekymrad över händelseutvecklingen i sin hemby. Problemet som han inte kunde blunda för längre, var att antalet kor i Kmetal minskat dramatiskt sista tiden och ingen visste varför. Djupt troende på kons överlägsna visdom och dess inflytande över allt gott och ont, var han i egenskap av borgmästare manad att fara till Bombay och lämna en skriftlig trosbekännelse i heliga Klaras tempel. Skrivelsen var en kärleksförklaring till djuret med vilken han hoppades att lyckan och korna skulle återvända till Kmetal. Normalt går det tre människor per ko i Indien, förhållandet i Kmetal var nu trehundrafyra hinduer per kossa (den sämsta noteringen i hela landet). Som borgmästare åtnjöt han lyxen att flyga i första klass och tur var väl det, annars hade vi aldrig setts (den flygresan gick hela arvet efter morfar upp i rök, en man som byggt sin förmögenhet på tegelstenar). Gunnar hade beräknat att vallfärden till Bombay skulle ta fyra dagar och hade därför släpat med sina favorithönor, som reste i hatthyllan. Ägg var nämligen enda tillåtna kost för en skamfilad borgmästare. Till historien hör att jag är ojämförligt flygrädd (har alltid en fallskärm i handbagaget) men hörnornas kluckande ovanför våra huvuden fick mig att tidvis glömma bort var jag befann mig. D.v.s ända fram till tuppen Brutus rev av sin brunnstiga "kuckeli ku ramsa". En smalt tunnelseende uppenbarades då framför mina ögon samtidigt som svetten forsade ur ansiktet.

Gunnar försökte förläget förklara (medan jag slet fram handduken) att tuppen fått följa med för att när han gol "tryckte brudarna ut ett extra ägg". Efter en gropig landning skildes våra vägar åt. Sista gången jag såg honom satt han nedsjunket i flygplansfåtöljen och finslipade på bekännelsen. Två månader efter vårt möte i skyn kom så ett oväntat fax från residenset i Kmetal. Nedan kan jag stolt återge Ghandis bekännelse inför den andligt högst stående varelsen på planeten - kossan.

Du heliga ko, du är din egen vilja till liv. Organisk och kunskapslös kropp, som en skugga av allt liv. Du är tinget i sig, världens innehåll. Du är ett återgivande av den stora cirkusen. Så länge du fylls av vilja till liv, finns ingen rädsla över din existens, inte heller din död. Individier kommer och går precis som företeelser, som gåvor från det tomma landet, vilka sedan återgår till Intet genom död. Födelse och död är sina egna motpoler, inget annat. Du kloka ko, du är den som betraktar världen, lär dig att bäst förstå dess inre väsen, som har styrka att lyfta oss utanför oss själva. Du ställer inte frågan varifrån du kommer, inte heller vart du är på väg eller varför du finns. Du frågar istället dig själv vad du är. Du heliga ko, du ser inte tingen som relativa, utan som varandes vad det är; föremålet som blir kvar efter färdigt skapande. Du förstår att se världens väsen, som alltid är sig likt. Från denna din unika position, utgår världssjälens stämning, som leder känslan av sann helighet och slutligen till hela världens förlossning. Du heliga ko inser att din moder endast är angelägen om ditt eget släkte. Kor, fiskar liksom

människor, - inte individer. Alltets moder strävar endast efter att upprepa sitt eget väsen. Du heliga ko inser att just du är dess högsta grad av självmedvetande, i vilken du finner evig tröst av Intet som en del av dig själv. Du förstår att den inre kampen är insiktens väg. En ko som kämpat många och långa strider med sig själv och slutligen segrat, blir kvar som rent kunskapande väsen. Hon kommer aldrig mer oroas, eftersom de tusen trådarna av viljande, i skepnader av mod, begär, vrede och rädsla slitits loss. Lugn kan hon med likgiltig klok blick återse tidigare gyckelbilder som pinat hennes själ. Livets cirkus och dess gestalter svävar framför henne som lyckliga företeelser, liksom i drömmen. Hennes kropp kommer dock för alltid sträva efter kontrollen, därav de heliga kornas ständiga kamp för djupaste frid. Genom botgörande levnadssätt dämpas den evigt strävande viljan som genom frestelser, lust och lockelser vill vilseleda tanken till Ångestland. Befria vår vilja att uppenbara sig själv i insikten så vi kan förstå vårt eget väsen. Vi medborgare i Kmetal tillber dig o heliga ko och önskar snarast se din eviga återkomst.

Längst ner på faxet fanns en otydlig hälsning skrivet för hand. Det enda jag kunde utläsa var:

. . . antalet kor återställt.!

Många muuhh
Gunnar Chandi

I ett av mina föregående liv arbetade jag som

GRAVALLVAR

dödgrävarens sista nattpass

I ett av mina föregående liv arbetade jag som dödgrävare, vilket var betydligt vanligare då än idag. Om ni händelsevis passerar förbi Hällesjö (ligger norr om Gävle) ska ni tänka på mig. Det är jag som har planterat och anlagt gräsmattorna som omgärdar den vita träkyrkan. Den ståtliga björken som breder ut sig nere vid båtbyggen grävde jag ner i augusti 1895. Jag minns att det krävdes styrka och uthållighet. Den här historien är en dialog mellan mig och en av kyrkogårdens "stammisar". Bakgrunden var att dåvarande kyrkoherden Sten Stenson beordrat att Axelssons familjegrav skulle flyttas upp i björkslätten. Annars riskerade Bengtsforsen dra ut kistorna ut i sjön. Det sägs att järnhandlaren Kurt Axelsson krävt strandtomt med utsikt över bergen. Han var allt som en människa inte vill vara. Storvulen, ful, fet och elak. Händelsen kom att bli vändpunkten i mitt dåvarande liv och utlöste det oväntade begäret att morgonen efter cykla etthundrasex mil till Göteborg. Jag höll precis på att peta upp kistlocket med spadens yttersta spets, när en röst ropade inifrån kistan;

Kurt: Akta min skalle..!

Stel som en lyktstolpe en kall vinternatt, hasplade jag ur mig att morbida skämt var

förbjudna innanför trädgränsen (har länge undrat vad jag menade).

Kurt: Vem bryr sig.?

Jag bet mig i läppen, det gjorde ont. Det var tydligen sant. Därefter tog jag ett djupt andetag.

Jag: Vad vill ni?.

Kurt: Är du förståndshandikappad, UT FÖRSTÅS.!

Så hördes några dova smällar varpå kistlocket for upp. Klädd i ett par ergonomiskt perfekta träskor ställde sig en välväxt man upp ur kistan och borstade bort dammet på kroppen.

Kurt: Jag har blivit lovad strandtomt i evigheter. Inte flyttar jag utan protest. Jag har betalt en förmögenhet för det här läget.

Han vände sig om och pekade ut i riktning mot den spegelblanka sjön. Det hela var en mycket märkligt situation men något sa mig att det var bra om konversationen hölls igång.

Jag: Ni ska flytta dit upp (jag pekade på en tall som låg åtta meter upp i slänten). Om inte så riskerar ni flyta ut med vårströmmen. Och det vill ni väl inte?

Trots sitt anskrämliga yttre med blek hy, malättna kläder och bräckliga hållning tolkade jag hans konstpaus som att han faktiskt försökte dra en slutsats.

Kurt: Alright man,!! (*sa han plötsligt på engelska*). Det är inte ditt fel, du jobbar ju bara här eller hur? Har jag rätt eller har jag rätt? Övántat drog han iväg över kyrkbacken med tygslamsorna hängande runt benen. Gruset yrde fortfarande när han var tillbaka halvminuten senare. Nu med en gaffelgrep i händerna.

Kurt: Då hugger vi i Rolf.

Jag: Jag heter Torwald.

Kurt: Spelar roll, gamla troll (sjöng han med trallande röst).

Den spenslige mannen pressade ner grepen i jorden med full kraft (trodde han skulle gå av). Tre timmar senare var vi klara. Nattens grävningar förde oss närmare varandra (han lärde mig att lik gärna pratar i klartext och lätt glömmer personnamn). När morgonljuset svepte in över gravstenarna kunde jag konstatera att Kurt måste ha sett bättre dagar. Men, utseendet till trots var han fortfarande pratglad. Att han orkade?

Kurt: Vad vill du veta?

Ledbruten och trött kände jag inte alls för att prata. Under natten hade vi berört de mesta mellan himmel och jord och jag var nu helt införstådd med att döden var rena himmelriket. Men, efter att ha burit omkring på hans fru

Bettan (hon måste ha vägt minst nittio kilo efter sjuttio år i graven, vilken protoplasma.!) var min rygg slut. Han stirrade på mig med sina urgröpta ögonvitor (vilka kunde ploppa ut när som helst).

Jag: Klockan är fem, borde inte du sova nu.?

Kurt: Tråkmåns. Kan du inte äta en glass imorgon och tänka på mig.? Suget efter vanilj är hemskt.

Att döma av samtalsämnet var det uppenbart att han ville prata till vilket pris som helst. Demonstrativt försökte jag se måttligt road ut (genom överdrivet långa gäspningar). Eftersom hans vänsteröra hade trillat av kunde jag inte låta bli att tycka lite synd om honom.

Kurt: Se på Bettan hur hon ser ut. Hon blev tydligen färdig?

Jag: Vad snackar du om?.

Kurt: Nöjd med sitt liv alltså, annars skulle hon vara uppe och gå nu.

Så vände han sig plötsligt om och började dansa i vild glädjeyra. Han slet fram en klänypa ur fickan och klämde fast den på näsan.

Jag: Kurt, jag uppskattar verkligen ditt sällskap men jag vill hem nu och du måste dö, igen.

Kurt: Dra Rune, dra iväg så långt du kan. Stannar du här kommer du dö i förtid.

Hans nasala stämman fick uppmaningen att låta ganska lustigt. Så lade han huvudet på sned och vajade av och an på sina stabbiga ben bara någon decimeter från mitt ansikte. Andedräkten går inte att beskriva.

Jag: Kan du ramla ner i lådan nu.?

Kurt: Ja, Sven om du lovar mig en sak.

Jag: Vaddå.?

Kurt: Besök Fabian Gideons pastakrog. Den ligger i Brooklyn.?

Jag log mot honom samtidigt som han tydligen beslöt sig för att återvända till kistbotten (han föll så illa att han måste brutit båda benen, men vad gjorde väl det, han var ju redan död.?).

Jag grävde igen graven och avslutade karriären som dödgrävare. Sen cyklade jag i ett sträck ner till Hissingen, blev sjöman och pasta diggare.

BLIXTEN

när statsministern fick en stöt

Det var torsdag eftermiddag i landets huvudstad. Folk hade inte upplevt ett värre väder på hundra år. Enorma ljuspelare lyste upp himlavalvet och åskan mullrade så fönstren skakade. Det surrade något magiskt över hustaken.

Som vanligt på torsdagarna skulle landets statsminister hålla sitt åtgärds tal i riksdagens plenisal. De flesta förväntade sig inte något uppseendeväckande tal kanske frånsett någon kommentar beträffande senaste tidens uppmärksammade utvisning av två kurdiska barn. En politisk härdsmläta statsministrar måste klara ut.

Fönstret stod på glänt i Göran Olssons privata lägenhet i det Sagerska palatset. Kraften från strömkanalens brusande vatten dominerade ljudbilden i rummet. Göran Olsson kände sig ovanligt väl till mods. Han hade precis klivit ur duschen och höll på att torka den heligaste apparaten en man välsignats med när telefonen ringde. Med handduken svept runt magen lyfte han upp telefonen.

- Hallå.

- Pappa?.

- Nämen hej gumman, är det du som ringer?

- Hej, jag vill egentligen ingenting, bara få höra din röst.

- Vad gulligt "tuttan", svarade Göran.

Du vet hur glad jag blir när du ringer. Har det hänt något speciellt? Jag menar, det är ju inte varje dag du ringer på larmnumret.

Därefter blev det en lång paus. Ingen sa något.

- Är du kvar?, frågade Göran.

- Jodå, du förstår det är så att, . . . undrar du inte ibland vad du gör egentligen? Om du verkligen gör rätt som inte visar vem du egentligen är.?

- Har det hänt något, du låter konstig på rösten.? Är du kvar i Afghanistan.?

- Ja.

- Hur är vädret där nere?

- Hemskt, regnet öser ner och det åskar som aldrig förr. Folk påstår att dom aldrig sett något liknande.

- Lustigt, sa Göran, det är samma väder här.

Dom kallpratade i ytterliggare någon minut innan pappa Olsson var tvungen att lägga på för att rusa vidare.

- Lycka till med din dag, sa Ingrid.

- Tack "tuttan", du med.!

Göran torkade sin runda mage och drog på sig kläderna. Innan han lämnade lägenheten bestämde han sig för att ta en nypa frisk luft. Han öppnade balkongdörren och satte precis ner högerfoten när han snavade på tröskeln och föll handlöst framstupa mot balkongräcket. I sista ögonblicket lyckades han fånga upp fallet och grep tag med båda händerna runt

torkställets stålrippor. Och det var när han försökte ställa sig upp som det inträffade. Likt ett getingstick från skyn träffade blixten torkstället och Göran som slungades med enorm kraft in i husväggen. Halvliggande och omtumlad men fortfarande vid liv skulle han förbli ovetande om vad som inträffat. Men, som i sagans värld ställde han sig upp och återvände oberörd till lägenheten. Att en miljon volt passerat genom hans kropp tycktes inte bekomma honom. Han tryckte upp talet under armhålan och gick iväg längs den underjordiska gången till riksdagshuset. Statsministern var överraskade trevlig och hälsade vitt och brett på alla, skrattade högt, drog skämt och var allmänt mysig. Dagen till ära skulle kungen närvara, ingen visste egentligen varför. Talmannen och riksdagsledamöterna var därför lite mer uppklädda än vanligt. Det rådde en tät stämning i salongen.

Statsministern klev upp i talarstolen och rätade till slipsen. Han blickade ut över åhörarna och kände hur kroppen var fylld med energi från topp till tå. Han satte på sig glasögonen för att kort därefter konstatera att han såg lika bra utan. Förbryllad la han glasögonen åt sidan. Märkligt, tänkte han. Han blickade igenom talets inledning bara för att kort därefter

lägga papperna åt sidan.

- Kära vänner.

Han tog ett kraftigt tag med båda händerna runt podiet. Så lutade han sig framåt.

- Det känns som jag har träffats av en blixtnedslående fråga. Jag har ingen lust, lust att stå här och kallprata om åtgärdsinsatser, dra statistik och lova ett handlingsprogram som är dömt att misslyckas på så många punkter. Jag menar hur ska jag någonsin kunna lösa hela arbetslöshetsfrågan. Och dessutom helst igår. Nä, kära vänner jag vill istället ta tillfället i akt och säga att jag älskar er.

Det gick ett lågt sus genom publiken. Från den övre läktaren kunde även ett och annat skratt höras.

- Jag vill också be om ursäkt. Be om ursäkt för att jag inte pratar oftare om kärleken. Därför skrattar ni. För att jag säger det för sällan. Från djupet av mitt hjärta vill jag att ni som sitter här ska veta att innerst inne är ni goda människor, förutsatt att ni är er själva. Försök se er själva som roten till trädet som klänger sig fast i jorden för att överleva. Eller som barnet som söker näring vid mammas bröst. Ni vet att en god människa inte frågar en hemlös var hans hus ligger. Ingen av oss vet vad livet har att erbjuda. Imorgon kan någon av oss få en tegelsten i huvudet.

Vi kan alla råka illa ut och behöva hjälp.

Jag kan förstå om många av er undrar om jag har druckit. Till er vill jag säga, - vakna upp.! Jag känner mig bara lycklig.

Han sträckte sig efter ett vattenglas och tömde snabbt innehållet.

- Det var vodka, sa han skämtsamt. Men, ingen skrattade.

- Jag vill också säga att glädje och sorg är oskiljaktiga. Några av er känner säkert till att smärta kan vara så intensivt att den bryter isär skalet runt vårt förstånd. Likt höljet som skyddar fröets kärna. Men, smärtan söker ljuset liksom fruktens kärna som måste brista för att den ska kunna gro. Smärta får också oss människor att växa.

Därefter smuttade han en mun ur vattenglasets.

- Igår besökte jag en skola, fortsatte han.

- Då kom det fram en liten pojke och frågade hur han skulle bära sig åt för att få lika stort självförtroende som jag hade. Då var jag svarslös men idag vill jag säga att mitt hjärta känner att djupt i mitt inre så finns närvaron av livets alla hemligheter. Den insikten ger mig självförtroendet. Jag kan också känna hur mina öron samtidigt törstar efter ljudet av mitt hjärtas kunskap. Det är som om jag genom

orden behöver få höra allt mina tankar redan känner till. Jag tror detta är att vara människa. Att vackla och tvivla, för bara vår inre ande kan uppfatta sanningar utan ljud. Så till pojken i Jakobsbergsskolan och till er som sitter här vill jag säga; se er själva som ett hav, omätligt i sin gränslöshet. Med den insikten behöver ni inte vara rädda. För likt havet har förgreningar till sina floder står även ni i ständig kontakt med andra sidan. För att verkligen förstå vad jag säger behöver ni bara öppna era hjärtan in till sinnets värld. Ni kommer då upptäcka att i djupet av era innersta önskningsar vilar den tysta kunskapen. Precis som ett frö drömmer under det djupa snötäcket, drömmer våra hjärtan om en kommande vår. Tänk så här; vad kan döden innebära mer än att stå naken i vinden och låta sig slukas upp av solens varma strålar. Och när ni når denna högsta höjd på jordlivets berg, då börjar nästa fest. Festen då ni befrias från era lemmar in i en virvlande själsdans.

Statsministern tystnade och blickade ut över salen. Därefter meddelade han att morgondagens sammanträde i arbetsutskottet skjutits upp till vecka 15. Han klev sen ner från podiet och möttes av en tårögd talman som omfamnade Göran Olsson. Gradvis ökade sorlet i publiken och efter en

stund hördes skratten eka ända ut till grindvakten.

Morgonen efter stod det att läsa på Svenska Dagbladets ledarsida; "Olsson måste gå på tunga droger". Två veckor senare lämnade statsministern in sin avskedsansökan. Som skäl angavs att han saknade partistyrelsens förtroende och att den allmänna politiska situation blivit ohållbar.

